

Teater: Månskensprinsen av Maria Turtschaninoff är en ambitiös, snygg och oväntat aktuell pjäs

Publicerad 06.02.2023 14:19. HBL Sonja Vuori

Tea och prinsen Aurelian i Månskensprinsen slåss för rättvisa. Bild: Ian Granström

Fantasyförfattaren Maria Turtschaninoffs första pjäs fick urpremiär på Kulturhuset Karelia i Ekenäs under lördagens lysande fullmåne; tre år och en pandemi senare än det först var planerat.

Månskensprinsen fick gå några omvägar för att möta sin publik: Familjepjäsen skulle få premiär på Wasa Teater redan i mars 2020, men samma dag stängdes teatrarna ner i hela landet med orsak av den första vågen av coronapandemin. Men nu får prinsen och hans vänner och ovänner äntligen spela upp sin historia för oss, vilket säkert gläder Turtschaninoff och dramaturgen Anna Simberg, som bistod henne i manusarbetet.

Uppsättningen i Ekenäs är helt ny; från regissör och kostymer till det faktum att hela ensemblen är amatörer, de flesta ungdomar och barn. Karelias scen är så klart också mindre än en stadsteaters, så Erik Salvesen har gjort en fin ny scenografi (han planerade även den i Vasa). Men nu ska vi sluta jämföra, och fokusera på pjäsen som lyckligtvis fått bli till!

Sagan handlar om prins Aurelian (Edward Friis) som lever i ett slott med sin mor drottningen (Annina Vartio) och några tjafsande älvor (Emma Kullberg, Maya Hallgren och Edith Holmberg).

*På födelsedagsnatten, så som varje dag, har prinsen och drottningen "danslektion".
Bild: Ian Granström*

Berättelsen börjar på hans "födelsenatt"; prinsen är vaken om nätterna och lägger sig i gryningen, och födelsedagsfesten är således också ett nattligt kalas. Aurelian tjatar på sin mamma för att hon ska berätta varför han inte får gå utanför slottets murar för att se sig om i staden och världen, men hon vägrar – han är inte gammal nog (ännu heller). Varje dag har drottningen och prinsen en danslektion tillsammans; det är en snygg scen då det visar sig att dansen de facto är en smidig övning i självförsvar (som kommer att komma till användning)

...

Det första man slås av är de fina glimmande och böljande dräkterna av Anita Sandholm, samt Erik Salvesens stora runda måne och suggestiva träd med kulörta papperslyktor. Det andra är den sprakande energi som de unga skådespelarna riktigt sjuder av – det här är teaterglädje, och det smittar av sig!

Månskensprinsen Aurelian, tyrannen Esping (Fia Lundström), gycklarna och stadens barn, Jorpen (Johannes Holmberg) och Samuel (Kalle Dönsberg) möts i en uppgörelse på marknaden. Bild: Ian Granström

Med raskt tempo kastas vi in i den till att börja med lite röriga historien. Det finns hemligheter och mörker; vi får veta att pesten har härjat för ett decennium sedan, och att saker och ting då tagit en olycklig vändning. Den onda Kansler Esping (Fia Lundström) tog makten då kungen dog, och styr staden med våld, censur och desinformation. Det är krig, folket svälter och barnen får inte gå i skola. Här kan man inte låta bli att slås av kopplingen till aktuella världshändelser.

Som tur är finns nyfikna Tea (Alice Olin), som klättrar över slottsmuren i jakt på de böcker hon hört att finns där. I staden är böcker förbjudna. Då möter hon prins Aurelian, och de två barnen sätter sedan händelserna i rullning med sin känsla för rättvisa och sitt mod. Teas pappa Samuel (Kalle Dönsberg) och Espings son Jorpen (Johannes Holmberg) har också nyckelroller.

Prins Aurelian (Edward Friis) lever ensam i det stora slottet, men har i alla fall böcker att läsa. Dem blir Tea (Alice Olin) överlycklig över. Bild: Ian Granström.

Som brukar vara fallet med entusiastisk amatörteater, är energin uppskruvad till max, och det blir lite hektiskt och skrikigt mellan varven. Men skådespelarna kastar sig in i sina roller och ger sitt allt, vilket alltid är ett nöje att ta del av. I programbladet kan man läsa att den lokala teaterskolan Konfetti och Raseborgs sommarteater är en gemensam nämnare för många; de flesta har stått på scenen förut. Till exempel Edward Friis, det vill säga Månskensprinsen, sågs senast som Peter Pan sommaren 2021.

Regissören Marja Vuori har gjort ett gott arbete med att lotsa den stora ensemblen mot det gemensamma målet. Helheten kunde ändå ha mått bra av lite mera lugn och tid för att fördjupa de olika temana. Prinsens isolering i slottet kan många barn säkert känna igen sig i efter åren av distansskola, och det här kunde man kanske ha lyft upp.

Med humor, akrobatik, fina visuella detaljer, stämningsfull musik (Samuli Turunen) samt en snygg twist i andra akten blir pjäsen en riktig magisk saga. När applåderna klingat ut i lördagskvällen ledsagar fullmånen hem en underhållen och glad teaterpublik.